

Andragendet ske Fyldest saaledes, at Enken kan faa den størst mulige Understøttelse.

Christian Rasmussen: De Udtalelser, der fremkom fra den højtærede Minister og den ærede Ordfører i Anledning af det af mig rejste Spørgsmaal, give mig Anledning til nogle Betragtninger, som jeg aldrig havde troet, at jeg skulde kunne komme ind paa her. Jeg havde altid troet, at naar en Minister havde henvendt sig til en Rigsdagsmand og givet ham et bestemt Løfte i en bestemt Sag, vilde det blive holdt, selv om der kom en anden Minister, ellers ere vi jo ude i det blaa. Men det er altsaa ikke sket.

Jeg skal nævne, hvorledes Forholdet var i Fjor. Da kom Finansminister Brun til mig og sagde: Hvis De rejser den Sag her i Folketinget paa det Grundlag, der nu foreligger, vil det være ret kedeligt for en bestemt Mand, og jeg vil derfor foreslaa Dem, at vi se at faa Sagen ordnet ganske stille. Jeg gaar ind paa at sige, at den vedkommende skal faa 500 Kr., hvis De vil tie stille. Det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) kan bekræfte dette. Han kom umiddelbart efter, at Ministeren havde været hos mig, og skulde sige det samme fra Ministeren. Saaledes ligger Forholdet. Jeg tror, at den højtærede Finansminister vil være enig med mig i, at naar jeg yderligere spurgte den vedkommende Minister, om jeg maatte sige det til den paagældende, og han sagde Ja, har jeg nogen Grund til at føle mig brøstholden, og det har den paagældende ogsaa. Jeg skal ikke komme videre ind paa dette nu, selv om der kunde være al mulig Anledning til at rydde op i de Affærer, der have været mellem Gouvernør Cold og ham og andre Embedsmænd ovre i Vestindien. Det forekommer mig, at der vilde være al Anledning til at yde den paagældende den Sum, som den forhenværende Minister ganske bestemt sagde, at han vilde faa, hvis jeg tav stille i Folketinget.

Finansministeren (Brandes): Jeg har først et Par Ord at sige til det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), der henstillede, at den Enke, han anbefalede, fik den bedst mulige Behandling. Jeg har allerede sagt, at jeg er villig til at tage Finansudvalgets Indstilling til Følge og gøre, hvad jeg kan. Men det ærede Medlem har Uret, naar han sagde, at jeg havde talt om Konsekvenserne af en saadan Un-

derstøttelse. Jeg har ikke sagt et eneste Ord om Konsekvenserne. Jeg har sagt som en almindelig Bemærkning, fordi det har slaaet mig adskillige Gange baade i den Tid, jeg har haft den Ære at være Minister, og mange Gange tidligere, at der er noget uretfærdigt i, at de, der henvende sig indtrængende til Rigsdagsmænd eller Ministrene, og som have en god Forsvarer som f. Eks. det ærede Medlem fra Fredericia, faa noget, medens andre, der maa-ske ere fuldt saa trængende, intet faa. Det ærede Medlem var for Resten ikke rigtig oplyst om, hvorledes denne Dames Forhold er. Hun har faaet netop den Pension, som hun vilde have faaet, hvis hendes Mand havde været pensionsberettiget. Det er ikke saaledes, at man har narret hende for en Pension, fordi hendes Mand ikke var pensionsberettiget. Desuden havde hun en Overlevelselse-rente af 180 Kr., hun var ikke henvist til de 156 Kr. alene. Jeg skal villig indrømme, at hun ikke er videre godt stillet. Hun kunde godt trænge til mere Understøttelse. Men om hun fortjener mere Understøttelse end mange andre, ved jeg ikke. Og mon det ærede Medlem egentlig er saa uenig med mig paa dette Punkt?

Men saa siger det ærede Medlem til mig, at jeg havde stillet mig anderledes, den Gang der var Tale om General Schroll. (L. Rasmussen [Vejle Amts 1ste Valgkreds]): Det var ikke henvendt til Ministeren, det var sagt i al Almindelighed). Jeg vilde ellers blot sige, at jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der tilkom General Schroll en Aarpenge, skønt han havde Pension, mente, at Folketinget i sin Tid havde afgjort Spørgsmaalet, og det er noget helt andet. Havde det staaet til mig at afgøre, om en Mand, der sad med en stor Pension, yderligere skulde have en Aarpenge, vilde jeg maaske have stillet mig helt anderledes, end jeg nu kom til at stille mig. Jeg tror altsaa, der ikke er saa stor Uoverensstemmelse mellem det ærede Medlem fra Fredericia og mig.

Derimod er der sikkert stor Uoverensstemmelse mellem det ærede Medlem fra Helsingør (Chr. Rasmussen) og mig. Han siger: Af Finansminister Brun er der i sin Tid givet mig et Løfte om, at den paagældende Mand skulde faa 500 Kr., naar jeg tav stille — det er det ærede Medlems Udtryk, jeg bruger —, der er noget, der kunde være kedeligt for en Mand, som ikke nævnes, men som de fleste af os kunne tænke os til, hvem er, hvis der kom noget frem her i Salen, og Finansministeren hen-